

De Ridderslag

‘Een enkele keer toont een Nederlandse militair bij het uitvoeren van zijn opdracht een zo ongekeerde persoonlijke moed dat alleen de hoogste onderscheiding de waardering daarvoor tot uitdrukking kan brengen. Die hoogste onderscheiding is de Militaire Willems-Orde. Vandaag wordt de Militaire Willems-Orde voor de eerste keer niet uitgereikt voor heldendaden in oorlogstijd maar voor dapper leiderschap in een zware internationale missie. Kapitein Kroon heeft op indrukwekkende wijze de moed, beleid en trouw getoond die met deze Orde worden geëerd. Kapitein, ik wens U met deze hoogste onderscheiding van harte geluk.’

Met tranen achter mijn droge ogen kijk ik naar mijn vriendin, mijn kinderen en mijn maten. Trots van buiten, in mijn uniform, maar diep van binnen voel ik me zwaar klote en schaam ik me diep.

Hier sta ik nu dan maar nog geen uur geleden was ik nog voornemens om alles af te blazen. Deze tweestrijd woedt al weken in mijn hoofd. Ik mag dit hele circus eigenlijk helemaal niet laten gebeuren. Ik ben deze aandacht en mate van respect en waardering helemaal niet waardig.

Maar ik kan nu gewoon niet meer anders. Ik heb simpelweg geen andere keuze meer dan gewoon mee te gaan in dit hele spektakel. Want als ik het had willen cancelen, had ik dat al veel eerder moeten doen. Maar hoe zorg ik dat ik niet helemaal gek word van al die tegenstrijdige bevelen die ik mezelf continu geef binnen in mijn hoofd. Want al vanaf het eerste moment in december 2008, toen ik hoorde dat ik de Militaire Willems-Orde zou gaan ontvangen uit handen van Hare Majesteit, draait mijn brein overuren.

Gemengde gevoelens van trots, schaamte, onmacht en de wetenschap dat ik geen keuze heb, sloopt me langzaam.

Het vreet enorm aan me maar ik besef dat wanneer ik nu uit de school klap, het honderd procent zeker gevaar zal opleveren voor de mannen die nu daar nu nog in die grote zandbak zitten. Ik moet dit nu dus doorzetten. Ik doe dit niet voor mezelf maar voor hen.

Ook al doet het nog zoveel pijn. Ik kan gewoon niet anders.

Het moet. Fuck, het moet. ‘Lachen hufter, niets laten merken’.

***

Afghanistan 2006

En dan...ondanks dat ik sowieso al ieder moment dikke boemen en knallen verwachtte, schrik ik toch enorm als het plotseling uit het niets vanuit alle zijdes helemaal los gaat.

Een daverend geknetter en geknal dringt mijn oren binnen maar de adrenaline neemt het over. Het kan niet anders dan dat deze vijandelijke vuuropening een gecoördineerde actie is, collectief geïnitieerd via een heimelijke lijnverbinding of omdat wij waarschijnlijk een bepaalde denkbeeldige lijn in het terrein zijn gepasseerd.

Het maakt verdomme ook helemaal niet uit hoe we in deze hel terecht zijn geraakt. Dit is duidelijk een vooropgezette val.

Onze boordwapens beantwoorden zonder enige twijfel massaal het vuur. Ook ik open het vuur, meld ons vuurcontact en noteer *timings* en coördinaten op mijn whiteboard.

Terwijl ik doelen aangrijp die voor me opdoemen, zie ik rookpluimen van *RPG's* en talloze stokwolkjes van de kogelinslagen rondom de voertuigen.

Geweerschoten en explosies echoën tegen de bergwanden. De dracht van onze wapens is te kort om de vijand in de diepte aan te grijpen. Ik kijk om me heen naar de andere voertuigen en zie dat sommige voertuigen veel te statisch blijven. Een beginnersfout. Ik klim in de radio en schreeuw dat men moet blijven bewegen.

‘Godverdomme jongens, bewegen met dat voertuig! Op en neer, op en neer. *Zagen!*’

Als je stilstaat ben je een lonend doel.

De vijand heeft nu zwaar het vuuroverwicht waardoor wij momenteel bijna geen gericht vuur kunnen uitbrengen. Ik besluit daarom om even een stukje achterwaarts te gaan met het peloton om een dynamische vuurpositie in te nemen zodat de Maurits en zijn Apaches even de ruimte hebben om zowel de doelen nabij als die in de diepte aan te grijpen en uit te schakelen.

Terwijl ik mezelf schreeuwend verstaanbaar probeer te maken over de radio vuren de boordschutters zo gericht mogelijk op de beboste terreindelen van waar zij denken dat het geweervuur vandaan komt. De constante harde en felle knallen van het boordwapen doen pijn tot diep in mijn vullingen. Het is niet alleen de megascherpe en harde knal maar ook de drukgolven die door het constante automatische mondingsvuur op je hoofd inbeuken.

Middels een combinatie van radio en ouderwetse arm- en handsignalen slaag ik er uiteindelijk in om alle voertuigen toch weer achterwaarts te dirigeren. Maurits is zoals afgesproken bewust wat verder achterop gebleven om niet gebonden te raken.

En die tactiek werkt. Hij heeft nu het overzicht en kan vanuit zijn positie een duidelijke prioriteit stellen in aan te grijpen doelen.

We rijden drillmatig sprongsgewijs naar achter: rijden, positie innemen en vuren zodat de het andere voertuig binnen de sectie onder zoveel mogelijk dekking in volle vaart op zijn beurt weer achterwaarts kan. De linie handhaven valt nog niet mee. Het terrein is als een golfslagbad. We zijn zichtbaar, verborgen, zichtbaar verborgen...

***

Hitte, stof, zand en lucht persen zich door de enorme luchtdruk in mijn neus, mond en oren. Ik knijp mijn ogen dicht door de enorme knal die helemaal door mijn hoofd en lijf trilt alsof ik een keiharde klap met een grote brandende hamer voor mijn kop krijg.

Een stekende kloppende pijn in mijn linkeroor.

Als verdoofd zit ik met gesloten ogen in mijn stoel. De klap dreunt nog na in mijn hoofd. Geen idee waar ik ben en wat ik doe.

De wereld staat stil. Ik ben er even niet meer.

Geen idee hoe lang ik zo al zit. Een paar seconden of een eeuwigheid. Ik open mijn ogen maar zie alleen een grijswitte nevel. Ben ik dood? Nee, ik voel pijn en ruik verbrande spullen. Al snel komt mijn bewustzijn weer terug. De nevel was de fijnstof en zand in combinatie met de kruitdampen van de explosie.

Een constante, luide piep klinkt constant in mijn oren, verder is er even geen ander geluid. Ik proef bloed en het zand knarst tussen mijn tanden in mijn mond.

Mijn kiezen en vullingen doen zeer. Mijn handen liggen open in mijn schoot. Bevreemd, bijna dromerig, bekijk ik mijn hand palmen. Ze zijn grijs van het stof. Ik draai ze om en zie de verschroeide zwarte haartjes op de rug van mijn hand en de zandkorrels daartussen. Alles lijkt in slow-motion te gaan.

Ik weet weer waar ik ben maar alles gaat nog langs me af.

Ik ben er wel maar ik sta blijkbaar nog niet helemaal op aan. Een donkere druppel bloed hangt aan mijn baardharen en valt traag tussen mijn handen door op schoot. Plop. Een tweede druppel die zich langzaam verspreidt op mijn broek. Alsof ik in een droom zit. En dan nog een druppel die ik ongemerkt opvang in mijn handpalm.

Wat een mooie kleur rood. Droom ik? .... alles lijkt zo traag te gaan...

Nog steeds die constante piep in mijn oren en geen geluid meer van vuren. Alsof de wereld stil is blijven staan. Langzaam en nog steeds lichtelijk verdoofd, kijk ik naar links. Maikel ligt in zijn stoel en ik zie hem langzaam bewegen. Gelukkig.

‘Hey pik, gaat het?’ vraag ik automatisch zonder dat ik het zelf beseft. De stem in mijn hoofd is eindeloos zwaar en slepend.

Ik beseft weer wat er gebeurd is. Ik ben weer terug. Welkom Marco. Yes.

Plotseling beweeg ik spastisch in mijn stoel, schuddend met hoofd, schouders, armen, billen en benen om te kijken of alles nog werkt.

Auw fuck, een beetje stekende zeurende pijn in mijn schouder, maar verder..nee, niets aan de hand.

Dan, net zo plotseling als mijn wereld stil stond, versnelt het nu ook weer...

..*Bam, bam, bam!* De MB's rijden zingend en schietend langs elkaar, Punt 50's, MAG's, Minimi's, rook, stof, inslagen, chaos en hectiek....

.alles gaat nog steeds helemaal los.

***